

Intervenció de Pasqual Maragall

Presentació del Manifest "Per un canvi als mitjans de comunicació públics"

23 d'octubre de 2003

Agraeixo d'entrada la confiança que em feu. Agraeixo el suport crític. Tant més que l'incondicional. Ja em coneixeu.

Comparteixo aquestes reclamacions, aquestes propostes que heu presentat. Totes elles s'hauran d'enfrontar si volem parlar de canvi en els mitjans de comunicació públics.

En el nou **Estatut** haurem de **plantejar clarament les competències plenes en matèria audiovisual** i com a conseqüència d'aquestes revisió i d'una Llei General de l'Audiovisual, el CAC hauria d'ampliar les seves competències en la concessió de llicències de ràdio i televisió.

El CAC hauria d'assumir també responsabilitats en l'educació audiovisual de la ciutadania, especialment en la mainada.

Tenim preparada (i pactada amb IC) **una nova llei de la CCRTV** que dóna resposta a la gran majoria de les reclamacions del sector, recollides en aquest manifest i també en el document del Col·legi de Periodistes **"Per un nou model de ràdio i televisió"**, aprovat fa 4 anys i ara revisat.

Hem de **reconèixer la influència d'aquest document del Col·legi** en l'acord audiovisual del primers mesos de la legislatura, **que va permetre l'aprovació del CAC** i que després, lamentablement, va quedar en no res per la negativa de Ciu i PP a seguir amb la resta de lleis.

Respecte als punts més estrictament professionals, des del Govern farem el que sigui a les nostres mans, però hi ha un aspecte en el que crec que sí podem ajudar molt positivament: **els estatuts de redacció**.

Pel que fa als mitjans públics, està clar: els consells

d'administració han d'impulsar els estatuts de redacció. Respecte als **privats**, estudiarem la **possibilitat d'incorporar una clàusula** a tots els convenis, crèdits de l'ICF, convocatòries d'ajudes, etc, **per assegurar que totes les empreses de comunicació que obtinguin recursos públics disposin d'estatuts de redacció.**

Una reflexió sobre TV3 i un compromís personal.

Si hagués de fer una síntesi del balanç de la televisió pública de Catalunya diria: **una bona programació, un excés de control polític, un finançament pèssim i una gestió més que discutible**, sobretot en inversions com ara Mediapark.

En resum: el govern de Ciu ha utilitzat manifestament la televisió de tots en benefici propi i deixarà una factura de més de 100.000 milions que compromet seriosament l'empresa.

Què vol dir el canvi? **Vol dir que TV3 serà propietat dels catalans i totalment independent del Govern.**

He dit i vull repetir avui aquí davant de tots vostès que em comprometo a no intervenir en la línia informativa dels mitjans públics.

Si el President de la Generalitat és Pasqual Maragall, no interferirà en el treball dels professionals de la informació dels mitjans públics. Queda dit.

I el que val per TV3 i Catalunya Ràdio val pel conjunt dels mitjans públics existents a Catalunya.

Respecte a l'elecció del director general de la CCRTV, qüestió bandera de la independència dels mitjans públics, els haig de dir: amb la legislació vigent, jo nomenaré la persona que em proposi el consell d'administració elegit pel Parlament.

En el futur, el model és el de la BBC. Com a punt de partida.

Però crec que en aquesta matèria podem atrevir-nos a ser una mica més agosarats, més imaginatius i valents. A buscar fórmules que ens converteixen en referència.

Per què no fer un concurs públic d'idees --a partir de la definició de la missió de servei públic que ha de fer el Parlament--, en el que els candidats a directors generals presentin el seu programa per a la televisió pública? Per exemple.

Guanyaríem en transparència, segurament també en creativitat... (ull! No parlo de titularitats, ni de gestió, parlo únicament del sistema d'elecció del director general de la CCTV).

I pel que fa al CAC, que com recordaran hi hagueren diferències sobre com elegir al president d'aquest organisme, ara designat pel Govern, proposaré, una vegada vençut el mandat de l'actual president, una modificació en aquesta línia: el president ha de ser elegit d'entre els consellers nomenats pel Parlament. Jo em comprometo a ratificar el nom que em proposi el Consell.

Els he expressat el meu compromís de no interferència en els mitjans públics i per descomptat també en els privats. L'arbitrarietat aplicada durant tots aquests anys per la dreta nacionalista per intentar condicionar la llibertat de les empreses privades de comunicació s'acabarà el mateix dia que el canvi de govern sigui una realitat.

El meu respecte a la independència no s'ha de confondre amb desinterès per la funció social dels mitjans ni en l'existència de cap mena de dubta en la meva convicció de la necessitat de que Catalunya disposi d'uns mitjans públics de comunicació.

Jo sóc partidari del servei públic de ràdio i televisió.

Sóc un convençut que els mitjans públics tenen un paper essencial en un país amb una cultura com la nostra.

Que tenen un paper de garantia en el respecte i foment del pluralisme cultural, social i polític.

Que la seva programació de servei públic ha d'incidir en la formació i el lleure però també i de forma molt especial en la protecció de la infància i l'eradicació de la violència.

Per tant, repeteixo, sóc partidari d'uns mitjans públics però no de qualsevol tipus.

Posaré tota la meua tossuderia en aconseguir que aquest país tingui els mitjans públics que es mereix: de la màxima qualitat i del màxim rigor.

Uns mitjans públics que siguin una referència de qualitat pel sistema privat. Que posin ben alt el llistó del pluralisme, del respecte a les persones, tan alt que els mitjans privats de Catalunya siguin també els millors.

Ja els anuncio que seré bel·ligerant en aquesta batalla per la qualitat global del sistema de comunicació català. No em quedaré com a simple observador davant possibles derives de manca de respecte als drets de les persones, xenofòbia, espectacles degradants per a la dignitat, publicitat d'actituds violentes etc

Per tant:

Primer: Manifestar la convicció que a Catalunya li cal el manteniment d'un servei públic de ràdio i televisió i que com a tal servei públic ha de ser finançat, majoritàriament, amb el pressupost de la Generalitat.

Segon: Garantir la independència professional d'aquests mitjans.

Tercer: Assegurar un finançament transparent, sense trapes per amagar el dèficit, ni avals que suposin una amenaça d'interferència del govern.

Quart: Comprometre un finançament suficient per poder exigir als seus directius una gestió sense dèficit.

Cinquè: Garantir una programació de qualitat que justifiqui plenament la consideració de servei públic.

Sisè: Incrementar l'activitat industrial de la CCRTV fins a convertir-la realment en el **motor del sector audiovisual** de Catalunya . *(i no com ara que ha col·laborat en el fracàs de la única plataforma important d'aquest sector: Media Park)*

I finalment, l'acord audiovisual per dibuixar un model català.

En temps de concentració mediàtica més que mai el nostre país

necessita un sector audiovisual potent. Molt més potent del que és ara. Per fer-ho possible estarem tots d'acord en que no n'hi haurà prou amb la reforma dels mitjans públics. Cal comptar amb unes empreses privades com més solvents millor.

Em proposo adreçar-me al conjunt de companyies privades i empreses públiques que operen a Catalunya per impulsar un acord audiovisual que permeti configurar un espai de comunicació català, informativament plural i econòmicament viable.

Perquè això sigui possible, **hem d'enfortir la coexistència dels mitjans públic i privats**, a partir del reconeixement mutu de les seves respectives legitimitats i funcions socials i establint una competència lleial entre ells.

No serà fàcil, però si en algun lloc és possible, aquest lloc és Catalunya.

Combatre l'autocensura

L'autocensura és el gran problema professional de la informació lliure i plural. Aquí i a tota Europa. Als mitjans públics i als mitjans privats.

Des del govern s'ha de proclamar i practicar el respecte a la independència dels mitjans públics, i ho faré; però això no és suficient. L'autocensura és un perill professional que s'ha de combatre també amb la convicció i l'actitud individual.

Sé que vosaltres m'exigireu pels meus compromisos, però jo també us reclamaré aquesta actitud valenta per acabar amb l'autocensura. Des d'avui mateix. Aquest canvi pot començar avui mateix.

Fa quatre anys vaig demanar que els mitjans de comunicació, com passa a d'altres països, es manifestessin editorialment sobre les grans qüestions del país. Les meves paraules van ser, en alguns casos, mal interpretades, com si jo hagués volgut obtenir el suport dels mitjans. De cap manera.

El que jo volia dir i avui hi insisteixo és el que Antonio

Franco va dir aquest dilluns a l'acte dels 25 anys de El Periódico:

"els mitjans hem d'expressar la nostra ideologia de forma més nítida, manifestant més clarament les diferències entre nosaltres".

Doncs això.

Moltes gràcies